

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobce společnosti **CYREX - ELEKTRO s.r.o.**, se sídlem Čermákova 2/1926, Velké Meziříčí, zast. JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem se sídlem Nádražní 21, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2008, č.j. 13743/08-1300-700225,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobami vedenými u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Ca 99/2008, 31 Ca 100/2008, 31 Ca 157/2008 a 31 Ca 158/2008 se žalobce domáhal aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2008 čj. 7384/08-1300-700225, ze dne 5.5.2008 čj. 7533/08-1300-700225, ze dne 8.8.2008 čj. 13741/08-1300-700225 a rozhodnutí ze dne 8.8.2008 čj. 13743/08-1300-700225, jakož i těmito rozhodnutím předcházející rozhodnutí prvostupňová.

Žaloby výše uvedené soud usnesením ze dne 1.6.2009, čj. 31 Ca 99/2008-28, spojil ke společnému řízení, neboť shledal v těchto věcech společný skutkový a právní základ s tím, že věc bude nadále vedena pod sp.zn. 31 Ca 99/2008.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5.5.2008, čj. 7384/08-1300-700225, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Velkém Meziříčí, č.j. 35477/07/353920/6130 ze dne 12.6.2007, platebnímu výměru, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2005 ve výši 590.294,- Kč.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5.5.2008, čj. 7533/08-1300-700225, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Velkém Meziříčí, č.j. 35478/07/353920/6130 ze dne 12.6.2007, platebnímu výměru, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2005 ve výši 1.762.288,- Kč.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2008, čj. 13741/08-1300-700225, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu ve Velkém Meziříčí, č.j. 55414/07/353920/6130, č.j. 55415/07/353920/6130, č.j. 55416/07/353920/6130, č.j. 55417/07/353920/6130, č.j. 55418/07/353920/6130, č.j. 55419/07/353920/6130, č.j. 55943/07/353920/6130, č.j. 55944/07/353920/6130, č.j. 55944/07/353920/6130, č.j. 55946/07/353920/6130, č.j. 55947/07/353920/6130, č.j. 55949/07/353920/6130, č.j. 55950/07/353920/6130, č.j. 55951/07/353920/6130, č.j. 55955/07/353920/6130, všech ze dne 18.12.2007, dodatečným platebním výměrům, kterými byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2002 až březen 2004.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.8.2008, čj. 13743/08-1300-700225, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu ve Velkém Meziříčí, č.j. 55956/07/353920/6130, č.j. 55958/07/353920/6130, č.j. 55959/07/353920/6130, č.j. 55962/07/353920/6130, č.j. 56008/07/353920/6130, č.j. 56009/07/353920/6130, č.j. 56011/07/353920/6130, č.j. 56012/07/353920/6130, č.j. 56013/07/353920/6130, č.j. 56014/07/353920/6130, č.j. 56015/07/353920/6130, č.j. 56016/07/353920/6130, č.j. 56017/07/353920/6130, č.j. 56018/07/353920/6130, č.j. 56019/07/353920/6130, č.j. 56020/07/353920/6130, všech ze dne 18.12.2007, dodatečným platebním výměrům, kterými byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2004 až prosinec 2004 a únor 2005 až listopad 2005.

Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že na základě provedeného vytykácího řízení, za zdaňovací období září a prosinec 2005, po provedené daňové kontrole za období prosinec 2002 až listopad 2005, správce daně dospěl k závěru, že u přijatých faktur za dodaný elektromateriál, na nichž byla jako dodavatel uvedena firma CARFAX spol. s r.o., Borovského 828, Karviná, žalobce neunesl důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, neboť neprokázal, že jím přijatá plnění uskutečnil uvedený dodavatel. Věrohodnost dokladů, jimiž přijatá zdanitelná plnění žalobce prokazoval byla zpochybněna výpovědí jednatele údajného dodavatele P. G. K rozptýlení pochybností o důkazní hodnotě žalobcem předložených listin a svědeckých výpovědí jeho zaměstnanců, žalobce nepředložil ani nenavrhl žádný důkaz, přestože byl k tomu opětovně (ve vytykáčím řízení dne 12.12.2007 i v průběhu daňové kontroly) vyzván. Na výzvy žalobce nereagoval, proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečnila výše uvedená firma, a že příslušné daňové doklady obsahují pravdivé údaje o plátcí, který uskutečnil zdanitelné plnění a jsou věrohodným důkazem ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 zákona o dani přidané hodnoty, a žalobce rovněž neprokázal, že by se tato firma stala plátcem DPH ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, v tehdy platném znění.

Žaloby proti všem čtyřem citovaným rozhodnutím žalovaného jsou shodného obsahu a žalobní body jsou vymezeny následujícími námitkami:

Žalovaný neodstranil procesní vady správce daně, který postupoval „nepochybně v rozporu s konkrétními zákonnými ustanoveními,..“, s tím, že žalobce tyto vady specifikoval v textu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, rozhodnuté u zdejšího soudu pod čj. 31 Ca 28/2007.

Finanční orgány svá rozhodnutí opřeli o výpověď P. G., osoby odsouzené k trestu odnětí svobody za závažnou trestnou činnost a proto nevěrohodné. Jeho výpověď správce daně nesprávně vyhodnotil, když tento svědek v podstatě nevylučoval, že k předmětným obchodům mohlo dojít, popřel pouze, že se tak stalo s jeho vědomím. Žalovaný a správce daně nevzali v úvahu, že existenci dodávek potvrdili i bývalí zaměstnanci žalobce J. B. a V. P.

Ze znění ust. § 5 zákona o dani z přidané hodnoty, „je zřejmé, že i osoba, která soustavně dodávala žalobci zboží a dostávala za něj zaplacené je osobou podléhající dani, a to i v případě, že by neměla pro svou činnost legální oprávnění a podnikala by neoprávněně.“ Žalobce prokázal, že mu zboží dodávala tatáž osoba a rovněž si vyzvedávala platby za dodané zboží a tento dodavatel splnil zákonné podmínky vyplývající z ust. § 5 i pokud jde o dosažený obrát. Proto závěr správce daně, že dodavatel nebyl plátcem DPH není správný. K prokázání nároku na odpočet stačí doložit daňový doklad vystavený plátcem a i v případě, že by dodavatelem nebyla firma CARFAX spol. s r.o., ale pan P. J., neboť každá osoba se stane plátcem DPH při překročení zákonem stanoveného obrátu, splnil žalobce podmínky pro uplatnění nároku na odpočet.

Správce daně nebyl oprávněn důsledky eventuelního podvodného jednání dodavatele přenést na žalobce (odkaz na právní názor ESD ve věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03). Podstatné je, že předmětné plnění, z kterého byl uplatněn nárok na odpočet se uskutečnilo.

Existence zboží byla v řízení prokázána, zboží bylo předmětem dalšího prodeje v souladu s předmětem podnikání žalobce, proto není možné, aby správce daně akceptoval příjmy z činnosti a odpovídající výdaje pomíjel.

Skutečnosti rozhodné v daňovém řízení byly předmětem rozsáhlého šetření Policie ČR a bylo zjištěno, že jednatelé žalobce se nedopustili žádné trestné činnosti.

Z uvedeného žalobce dovodil, že finanční orgány nepostupovaly v souladu s ust. § 2 odst.1 a § 2 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty.

V písemných vyjádřeních k podané žalobě žalovaný uvedl, že nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vzniká daňovému subjektu jen za splnění určitých podmínek, které prokazuje daňový subjekt a nikoliv správce daně. Jelikož žalobce neprokázal, že jím přijatá zdanitelná plnění uskutečnil dodavatel CARFAX spol. s r.o., správce daně z důvodu porušení ustanovení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, neshledal nároky na odpočty daně z přidané hodnoty jako oprávněné, přestože je povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňového subjektu, je v první řadě povinností daňového subjektu prokázat vše co sám tvrdí. Odpočet daně z přidané hodnoty představuje nárokovou položku, snižující vlastní daňovou povinnost, jejíž uplatnění je možné za splnění zákonných podmínek. Povinnost prokázat, že odpočty daně jsou uplatněny v souladu s těmito podmínkami, stíhá daňový subjekt. Žalobce nebyl schopen v daňovém řízení prokázat, od koho zboží fakticky nabyt, neprokázal, že předmětná plnění přijal právě od firmy CARFAX spol. s r.o., a byl to především žalobce kdo byl povinen dle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daně poplatků, tyto skutečnosti prokazovat.

Krajský soud v Brně ve věci žalob spojených na základě svého usnesení ze dne 1.6.2009, čj. 31 Ca 99/2008-28, již jednou rozhodoval rozsudkem ze dne 22.9.2009, č.j. 31 Ca 99/2008- 53, v rámci nařízeného veřejného jednání tak, že žalobu zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že rozsudek krajského soudu svým rozhodnutím ze dne 16.3.2010, čj. 1 Afs 120/2009 - 90, zrušil a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

V novém řízení byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2008, čj. 13743/08-1300-700225, jakož i proti rozhodnutí prvostupňovému, zapsána pod samostatnou sp.zn. 31 Af 39/2010.

Krajský soud v Brně vázán právním názorem vysloveném v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, čj. 1 Afs 120/2009 - 90, přezkoumal napadené rozhodnutí ze dne 8.8.2008, čj. 13743/08-1300-700225, stejně jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal dle uplatněných kasačních námitek rozhodnutí krajského soudu a neshledal v kasační stížnosti tvrzenou nezákonnost, ke zrušení rozhodnutí přistoupil poté, co zjistil, že se krajský soud ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce uplatněnou při jednání, v rámci které „stěžovatelka nejpozději při jednání soudu dne 22.9.2009 formulovala žalobní bod, podle něhož se žalovaný dopustil procesního pochybení, pokud vyslýchal statutárního zástupce dodavatele jako svědka, což je podle stěžovatelky nepřipustné“(citace z rozhodnutí NSS ze dne 16.3.2010, čj. 1 Afs 120/2009 – 90).

Námítka, kterou je krajský soud se povinen vypořádat byla vznesena poprvé až dne 22.9.2009, v rámci nařízeného veřejného projednání věci, kdy zástupce žalobce uvedl, že „Procesní pochybení spatřuje žalobce též v tom, že statutární zástupce dodavatele byl vyslýchán jako svědek což není přípustné.“

V žalobě, tj. jediném podání učiněném ve lhůtě pro podání žaloby, byl statutární zástupce dodavatele žalobce zmíněn pouze v rámci žalobních námitek uvedených pod bodem II./ 2, kde žalobce zpochybňoval hodnocení výpovědi této osoby správcem daně. Skutkové tvrzení že „statutární zástupce dodavatele byl vyslýchán jako svědek, což není přípustné“ nebylo v žalobě a ani v žádném podání doručeném soudu ve lhůtě pro podání žaloby, uplatněno.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., zakotvující dispoziční zásadu, ovládající řízení před správními soudy, musí žaloba kromě obecných náležitostí (§ 37 odst. 2 a 3 s.ř.s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž ve smyslu koncentrační zásady upravené v ust. § 71 odst. 2 s.ř.s., může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní bod jen ve lhůtě pro podání žaloby. Z uvedeného vyplývá, že žalobní bod v sobě obsahuje skutkové tvrzení nebo důvod nezákonnosti (tj. co se stalo) a k němu se vztahující právní důvody (tj. jaké ustanovení, kterého právního předpisu, tím bylo porušeno).

Po lhůtě pro podání žaloby může žalobce doplňovat právní důvody nebo navrhnout provedení důkazu, ale jak právní důvody, tak důkazy, se musí vztahovat k minimálně skutkovému důvodu uplatněnému ve lhůtě pro podání žaloby (ust. § 71 odst. 2 s.ř.s.).

Námítku obsahující skutkové tvrzení nezákonnosti - „statutární zástupce dodavatele byl vyslýchán jako svědek, což není přípustné“- uplatnil žalobce až po lhůtě pro podání žaloby, proto k ní krajský soud nemohl přihlížet ani ji přezkoumávat (§ 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 71 odst. 2 a § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). § s.ř.s.,)

Pokud jde o ostatní žalobní námitky nemá krajský soud důvodu se odchýlit od jejich posouzení, které učinil v původním řízení.

Odkaz na námitky uplatněné v jiné žalobě (čj. 31 Ca 28/2007), pro absenci tvrzení nesplňují náležitosti žalobního bodu (dle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), a proto se jimi soud nemohl zabývat.

Podle ust. § 73 odst. 1 zákona č.235/2004 Sb., o dani přidané hodnoty, upravujícího podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně (§ 72odst. 1), je to plátce, jenž prokazuje nárok na odpočet daně a to daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, 50) popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. Zákon takto specifikuje, že ten kdo primárně nese důkazní břemeno, je daňový subjekt, jenž si chce takto snížit daňovou povinnost. Nebo-li zákon o dani z přidané hodnoty, nepovažuje za podstatné, že bylo formálně vykázáno zdanitelné plnění; rozhodný je stav faktický. „Nestačí proto předložit pouze doklady se všemi předepsanými náležitostmi, nýbrž tu musí být soulad stavu skutečného a stavu formálně právního. Nárok na odpočet podle tohoto zákona nemůže být uznán, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo právě tak, jak je v dokladech uvedeno“ (citace z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 148/2006-58, ze dne 6. března 2007).

Žalobce si uplatnil v daňových přiznáních nadměrné odpočty na vstupu, k prokázání uvedených nároků předložil doklady, z nichž vyplývá, že přijal zdanitelné plnění od v dokladech uvedeného subjektu - firmy CARFAX spol.s.r.o., a že tento subjekt je plátce DPH.

Správci daně vznikly pochybnosti o skutečnosti, že žalobce přijal zdanitelné plnění od v dokladech uvedeného dodavatele, a to na základě výpovědi svědka G., dodavatel nebyl v předmětných zdaňovacích obdobích plátcem daně (dle registru plátců DPH), a skutečnosti zjištěné z Obchodního rejstříku, že tento dodavatel neměl v předmětných zdaňovacích obdobích statutární orgán.

Podle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

V případě vzniku pochybností, které správce daně takto doložil (§ 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků), byl oprávněn dle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, vyzvat žalobce, aby nárok na odpočet dle § 73 odst. 1 doložil tak, jak jej vykázal daňovými doklady, nebo-li aby doložil svá tvrzení uvedená v těchto dokladech. Jelikož doklady zněly na firmu dodavatele, jenž má být plátcem DPH, bylo pochopitelně nezbytné, aby žalobce prokázal, že plnění přijal od této konkrétní firmy, a že tato firma, byť správce daně z registru plátců zjistil opak, byla v předmětných zdaňovacích obdobích plátcem DPH. V rozporu se zněním ust. § 73 odst. 1 je pak názor žalobce, že postačí, prokáže-li daňový subjekt nárokující si odpočet daně, pouze existenci zboží, které bylo předmětem obchodních transakcí. Daňovým dokladem prokazoval žalobce, že přijal zdanitelné plnění od v něm uvedeného dodavatele, a proto má-li být nárok uznán, musí být žalobcem prokázáno,

že právě od tohoto subjektu zdanitelné plnění skutečně přijal. Současně musí být žalobcem také prokázáno, že jej přijal od plátce DPH. Po přezkoumání předmětných daňových řízení soud dospěl k závěru, že přestože byl žalobce k unesení důkazního břemene vyzván (výzvou ze dne 11.4.2006, čj.27173/06/353920/6130, a výzvou ze dne 12.12.2007, čj. 55457/07/353931/3007, protokolem o ústním jednání ze dne 27.1.2006, čj. 760/06/353931/3007 v rámci daňové kontroly) nepředložil ani nenavrl relevantní důkazy, jimiž by prokázal svá skutková tvrzení.

Tvrzení o nevědomém zapojení do řetězce obchodujících firem, není ve věci rozhodné, jestliže nebyl žalobce schopen prokázat od koho nabyl zboží a nebyl tak známý původ zboží, nelze proto také ani dovozovat nic o případném předcházejícím plnění zasaženém podvodem. Není proto namístě ani aplikace žalobcem uváděných rozhodnutí ESD.

Soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že přijal předmětná plnění od firmy CARFAX spol. s r.o., neprokázal, že doklady jím předmětné nároky prokazoval obsahují pravdivé údaje o plátcu, který měl uskutečnit zdanitelné plnění a že jsou důkazem prokazujícím nárok ve smyslu ust. § 73 odst. 1. Rovněž tak žalobce neprokázal, že se firma CARFAX spol.s.r.o., stala dle ust. § 5 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, v předmětných zdaňovacích obdobích plátcem DPH.

Pokud jde o žalobcem namítané nesprávné hodnocení výpovědí svědků správcem daně, svědek P. G., který byl jediným jednatelem dodavatele, nepotvrdil uskutečnění zdanitelného plnění, naopak o předmětných obchodech nevěděl, nikoho k jednání za firmu nezmocnil, firma neměla jiného jednatele (což souhlasí s výpisem z Obchodního rejstříku), vyjádřil se, že v souvislosti s krádeží firemních dokladů v roce 1998 je možné, že někdo jednal na základě odcizených dokladů, k osobě pana J., který měl za CARFAX spol. s r.o., jednat, sdělil, že takového pána nezná a nikdy to jméno neslyšel a uvedl, že v případě jednání za firmu by musel mít pan J. svědkovu plnou moc nebo by musel být zapsán v Obchodním rejstříku jako jednatel. Výpověď použil správce daně pouze jako důkaz sloužící ke zpochybnění žalobcem předložených dokladů soulad mezi stavem doklady vykazovaným a faktickým byl povinen doložit žalobce. Žalobcem předložené doklady však uvedené nepotvrdily. Výpověď bývalých zaměstnanců (J. B. a V. P.) nejen, že nepotvrdila dodávky od firmy CARFAX spol. s r.o., od této firmy nikoho neviděli, na osobu pana J. si vzpomněl pan P. ale viděl jej pouze při jednání s jednatelem žalobce, zboží vozily dopravní společnosti, které svědci neuměli identifikovat a nevěděli tito ani uvést dodavatele nebo dovozce zboží. Skutečnost, že potvrdili existenci zboží není, jak bylo již výše vyloženo, pro prokázání nároku na odpočet dostatečná.

Názor žalobce, že k prokázání nároku na odpočet stačí doložit daňový doklad vystavený plátcem a i v případě, že by dodavatelem nebyla firma CARFAX spol. s r.o., ale pan P. J., který takto překročil zákonem stanovený obrat, a tím splnil žalobce podmínky pro uplatnění nároku na odpočet, nemá oporu v zákoně. V dokladech, jimiž žalobce deklaroval přijetí zdanitelného plnění, a na základě kterých prokazoval nárok na odpočet, není uveden jako dodavatel P. J., ale firma CARFAX spol. s r.o. Skutečnost, že by pan J. mohl jednat za firmu CARFAX spol. s r.o. nebyla žalobcem prokázána. Dodání zboží od v dokladech deklarovaného dovozce žalobce neprokázal a neprokázal, ani že se tento dodavatel stal dle § 5 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty plátcem DPH.

Jde-li o v žalobě uvedenou námitku týkající se trestní bezúhonnosti jednatelů žalobce, skutečnost, že jednatelé se nedopustili žádné trestné činnosti, je z pohledu zákonem stanovených požadavků na prokázání uskutečnění zdanitelného plnění irelevantní.

Žalobcem tvrzení porušení ust. § 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty finančními orgány soud neshledal, v řízení správce daně postupoval v součinnosti s žalobcem, vyhodnotil všechny žalobcem předložené důkazy a posoudil je ve vzájemné souvislosti, jakož i přihlížel ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Hodnocení jednotlivých důkazních prostředků bylo s žalobcem projednáno (jak v průběhu daňové kontroly, tak v závěru vytýkacího řízení) a mohl se k jejich hodnocení vyjádřit, popřípadě předložit jiné důkazy.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v tomto řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Podle § 104 odst. 3, písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 23. 6. 2010

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu